

Een koffer vol raadsels

Een koffer vol raadsels

Judith van Helden

j/columbus

Een koffer vol raadsels - De campingdetectives deel 1
Judith van Helden

ISBN 978-90-8543-567-9
ISBN e-book 978-90-8543-576-1
NUR 283

Boekverzorging: Buitenspel, Meppel
Illustraties omslag en binnenwerk: Madeleine van der Raad

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS – LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media te Leeuwarden.

jongbloedmedia.nl

‘Ik ben misselijk, we moeten terug naar huis!’
Imke kijkt haar zusje vol ongeloof aan. ‘We zijn net vertrokken! We zijn de stad nog niet eens uit.’
‘Maar ik moet echt overgeven’, zegt Sifra. Ze maakt een paar rare geluiden, maar haar ogen glimmen.
‘Je ziet er niet uit alsof je misselijk bent’, vindt Imke.
‘Toch moet ik terug naar huis’, houdt Sifra vol.
Imke zucht.
‘Dit gaat een lange rit worden’, mompelt haar moeder.
Haar vader grinnikt. ‘Wees blij dat we dit jaar gewoon lekker in Nederland kamperen. Vorig jaar reden we helemaal naar Italië, weet je nog?’
Imke schiet in de lach. ‘Ik denk niet dat mama daar graag aan herinnerd wil worden.’
‘Alsjeblieft niet’, reageert haar moeder instemmend. ‘De vakantie daar was heerlijk, maar die heenreis ...’
Imke weet precies wat haar moeder bedoelt. Op de heenreis stonden ze uren in de brandende zon in de file, kregen ze autopech en tot overmaat van ramp werd Sifra wagenziek en moest ze vijf keer overgeven. Als Imke daaraan terugdenkt, kan ze de zure lucht nog ruiken.
Camping De Zandkorrel ligt gewoon in Nederland, aan de voet van de duinen, lekker dicht bij het strand en de Noordzee.
‘Ik moet echt bijna overgeven’, houdt Sifra vol.
Haar ouders reageren niet.

Sifra slaat haar armen over elkaar en kijkt uit het raam. Imke glimlacht en buigt zich opzij.

‘Jij wilde zeker nog even terug naar huis om bij Bo en Baloe te kijken?’

Sifra knikt.

‘Je hebt ze vanmorgen nog water en voer gegeven’, zegt Imke. ‘Melissa gaat elke dag een paar keer kijken of het nog goed met ze gaat. En ze heeft beloofd om iedere dag een filmpje te sturen.’

‘Dat weet ik wel,’ knikt Sifra, ‘maar toch mis ik ze.’

Imke glimlacht. ‘Dat snap ik. Het zijn ook de liefste konijnen van de wereld.’

Twee uur later rijden ze voorzichtig de parkeerplaats van de camping op. ‘Kijk, daar zijn nog twee parkeerplekken achter elkaar vrij. Dat is handig met de caravan’, zegt de moeder van Imke.

Haar vader knikt. ‘Heb jij de reservering bij de hand?’

‘Staat allemaal in mijn telefoon’, zegt haar moeder terwijl ze haar autogordel losmaakt. ‘Lopen jullie mee naar de receptie, meiden? Of blijven jullie liever even wachten?’

‘Ik loop mee’, zegt Imke.

‘Ik wacht wel bij de auto’, zegt Sifra.

‘Ben je niet meer misselijk dan?’ vraagt haar vader.

‘Nee.’

Bij de receptie blijkt dat ze niet de enigen zijn die willen inchecken. Haar moeder gaat in de rij staan. Imke kijkt nieuwsgierig om zich heen. De receptie ziet er gezellig uit. In de hoek twee stoelen met een tafeltje ertussen, ernaast een automaat waar je koffie en thee uit kunt halen. Aan de muur hangt een plattegrond van de camping.

‘Welke plek hebben wij ook alweer gereserveerd?’ vraagt ze.

Haar moeder kijkt op haar telefoon.

‘Nummer 73’, zegt ze. ‘Je mag er wel vast heenlopen als je dat wilt.’ Imke loopt naar de plattegrond. Plek 73 is niet ver van de receptie vandaan. Eigenlijk hoeft ze alleen maar het pad dat langs het receptiegebouw loopt te volgen en na het speeltuintje rechtsaf te slaan.

‘Oké, ik ga vast’, zegt ze tegen haar moeder.

Al snel heeft ze de juiste plek gevonden. Het is een ruime plaats, met aan drie kanten een heg om duidelijk te maken waar hun stukje grond eindigt en dat van de burens begint. De schaduw van een van de heggen valt op het gras en Imke besluit daar te wachten tot haar ouders met de caravan aan komen rijden.

Aan de andere kant van de heg klinkt gemompel van een mannen- en een vrouwenstem. Zouden er ook kinderen naast hen zitten? Iemand van haar leeftijd zou gezellig zijn.

‘Dus de inhoud van alleen al deze koffer is samen tienduizend euro waard?’ Een van de stemmen aan de andere kant van de heg schiet de lucht in.

Imke spitst haar oren.

‘Minstens’, antwoordt de andere stem.

‘Ik vind het maar niks dat wij zo lang op die koffer moeten passen. Wanneer komt Frans?’

‘Donderdag pas.’

Het blijft even stil aan de andere kant van de heg.

‘Je moet meer geld vragen’, klinkt de vrouwenstem. ‘Als wij om de een of andere reden gepakt worden, draaien we direct de gevangenis in. Het slaat nergens op dat wij zo veel risico lopen, alleen omdat Frans niet opschiet.’

Imke durft amper te ademen. Het is vast niet de bedoeling dat ze dit gesprek afluistert. Heel voorzichtig schuift ze nog iets dichterbij de heg. Misschien kan ze door de bladeren een glimp van de

koffer opvangen. Wat zou erin zitten dat zoveel geld waard is?
Maar dan komt hun auto eraan.

‘We zijn er!’ gilt Sifra enthousiast uit het raampje. ‘Mogen we zwemmen, mama?’

Imke doet haastig een stap achteruit.

Haar vader stapt de auto uit. ‘Zo,’ zegt hij terwijl hij tevreden rondkijkt, ‘volgens mij hebben we een prima plek. Lekker ruim en rustig. Heerlijk, drie weken lang geen misdaden voor mij. Ik ga alleen maar op het strand liggen en in de zee zwemmen.’

Haar moeder slaat haar arm om hem heen. ‘Ja ja, dat zeg je nu wel, maar ik weet zeker dat je over drie weken staat te springen om weer aan het werk te gaan. Lang uitrusten is niks voor jou, meneer de rechercheur.’

Imke staart naar de heg. Zouden de burens dit gehoord hebben? Als ze weten dat er iemand naast hen staat die bij de politie werkt, zullen ze waarschijnlijk niks meer over die koffer zeggen. Of heeft ze een te grote fantasie en ging het gesprek van de burens over iets heel onschuldigs?

2

‘**W**il jij de broodjes halen? Als het goed is, liggen ze bij het winkeltje achter de receptie voor ons klaar.’

‘Broodjes?’ Imke trekt haar wenkbrauwen op.

‘Heerlijke, warme, knapperige pistoletjes’, knikt haar vader met een dromerig gezicht. ‘Vers uit de oven. Vannacht speciaal voor ons gebakken door een echte bakker. Heerlijk met een klodder roomboter en aardbeienjam. Ik hoor ze bijna mijn naam roepen.’ Imke schiet in de lach. ‘Nou, vooruit dan maar.’

‘Mag ik mee?’ vraagt Sifra.

‘Ja’, zegt vader.

‘Nee’, zegt Imke tegelijkertijd.

‘Nou zeg, waarom niet?’ wil haar vader weten.

‘Omdat Sifra altijd treuzelt. Ik weet zeker dat ze bij het speeltuintje naar de glijbaan rent en niet meer naar mij luistert. En dan zijn de broodjes koud als ik eindelijk weer bij de caravan ben.’

Haar vader kijkt geschrokken. ‘Koude broodjes? Dat is afschuwelijk.’ Hij draait zich opzij, richting Sifra. ‘Sorry, je mag toch niet mee.’

Sifra’s onderlip begint te trillen en Imke stapt snel de voortent uit. Meestal is Sifra een prima zusje, maar als ze het eenmaal op een huilen zet, kun je maar beter zorgen dat je uit de buurt bent.

Imke had verwacht dat er bij het winkeltje een rij zou staan, net zoals gisteren bij de receptie, maar tot haar verbazing is ze de enige klant.

‘Goedemorgen!’ Een meisje dat niet veel ouder kan zijn dan Imke zelf, knikt haar vrolijk toe vanachter de toonbank. ‘Eindelijk een klant’, lacht ze. ‘Ik begon al te denken dat niemand iets bij mij wil kopen.’

‘Werk jij hier?’ vraagt Imke verbaasd.

‘Niet echt’, lacht het meisje. ‘Ik woon hier. Mijn ouders zijn de eigenaren van de camping. Mijn moeder staat ‘s ochtends vaak in de winkel, maar er is vannacht een campinggast ziek geworden, en nu is mijn moeder de dokter aan het opwachten bij de ingang van de camping, zodat ze die naar de juiste tent kan brengen. Ik neem het daarom even over hier.’

Imke knikt een beetje beduusd.

‘Jij bent hier zeker net aangekomen?’ gaat het meisje verder. ‘Ik kan me tenminste niet herinneren dat ik je al eerder heb gezien en ik loop eigenlijk elke dag wel over de camping rond. ‘Hoe heet je?’

‘Eh,’ stamelt Imke, ‘ik ben inderdaad gisteren pas aangekomen en ik heet Imke.’

‘Leuke naam. Ik ben Faya en ...’

‘Ik kom broodjes halen’, zegt Imke snel, voordat Faya weer een heel verhaal afsteekt.

‘Dat dacht ik al. Bijna iedereen die hier zo vroeg is, komt broodjes ophalen. Op welk nummer staan jullie?’

‘Nummer 73.’

Faya tikt iets in op een tablet en knikt. ‘Vier pistoletjes en een stokbrood’, leest ze voor. ‘Jullie hebben gisteren bij het bestellen al betaald, zie ik. Oké, momentje.’

Faya opent een deur achter de toonbank en verdwijnt. Imke kijkt om zich heen. Het winkeltje ziet er al net zo gezellig uit als de receptie.

‘Kijk eens, ik heb de grootste broodjes voor jullie uitgezocht.’ Faya is alweer terug en reikt Imke een papieren zak aan. ‘Eet smakelijk. Zijn jullie de hele dag op de camping?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Om tien uur is er knutselclub voor de kleintjes. Daar help ik vaak. Als je het leuk vindt, mag je ook wel helpen.’

‘Eh ... oké. Als we niet naar het strand gaan, zal ik erover nadenken.’

Imke draait zich om en botst bijna tegen een jongen aan die net de winkel in komt lopen.

‘Ravi, kijk toch eens uit. Je ziet toch dat Imke daar loopt.’

‘Nee, dat zag ik niet’, antwoordt de jongen, die blijkbaar Ravi heet.

‘Je zat zeker weer op je telefoon te kijken’, moppert Faya.

Ze draait zich naar Imke en ziet de verbaasde uitdrukking op Imkes gezicht. ‘Ravi is mijn broer’, legt ze uit. ‘Tegen anderen doe ik niet zo kattig, hoor. Maar hij heeft het af en toe nodig.’

Ravi schiet in de lach. ‘Nou, je deed gisteren ook behoorlijk kattig tegen mevrouw Boersma.’

Imke staart van Ravi naar Faya en weer terug.

‘Zijn jullie broer en zus?’

‘We zijn zelfs een tweeling’, grijnst Ravi.

‘Echt niet.’ Imke schiet nu ook in de lach. ‘Zo blind ben ik nou ook weer niet.’

Maar Faya knikt. ‘We zijn echt een tweeling, ook al hebben we een andere huidskleur. Onze vader is Surinaams en onze moeder Nederlands. Het komt niet vaak voor, maar het kan gebeuren dat kinderen een heel verschillende huidskleur hebben als ze een donkere vader en een lichte moeder hebben. Meestal denken mensen dat we geadopteerd zijn als ze ons zien en vervolgens horen dat wij broer en zus zijn, maar dat is dus niet zo.’

Imke kijkt nog eens goed naar Ravi. Zijn huid is donker en hij heeft kort, krullend haar dat helemaal zwart is. Maar zijn neus heeft inderdaad dezelfde vorm als die van Faya en als hij lacht, heeft hij eenzelfde soort kuiltje in zijn linkerwang als zijn zus. Faya heeft een veel lichtere huid en zelfs een paar sproeten.

‘Ik zou maar snel naar je tent gaan.’ Ravi wijst naar de broodjes.

‘Die worden helemaal koud als je hier blijft staan.’

Imke schrikt. Ze was de broodjes al bijna vergeten.

‘Hopelijk tot straks!’ roept Faya haar nog na.

‘Ja, wie weet!’

3

‘Ik vind het nu al een geslaagde vakantie. Een heerlijk plekje, lekker ontbijten in het zonnetje ... dit mag van mij wel zo blijven.’

Imke kijkt haar moeder aan en knikt. ‘Prima, hoor. Dan blijven we hier. Ik hoef na de vakantie niet per se terug naar school.’

Haar moeder schiet in de lach. ‘Er zijn vast genoeg scholen in de buurt waar ze je met open armen zullen ontvangen.’

‘Goedemorgen, dames.’ Een man met een grappig hoedje op blijft voor hun kampeerplek staan. Imke schat hem een jaar of vijftig.

‘Ik ben Mathijs, de buurman.’ Mathijs maakt een handgebaar naar de plek naast hen. ‘Wij staan hier bijna ieder jaar. Jullie zijn hier voor het eerst als ik me niet vergis?’

Imke hapt van schrik naar adem. Die stem! Dit is de man met de geheimzinnige koffer.

Haar moeder heeft niks door. Ze schuift haar zonnebril omhoog en kijkt de man aan. ‘Dat klopt. We zijn een paar jaar naar het buitenland geweest, maar nu wilden we graag eens een jaartje dichter bij huis blijven.’

Mathijs lacht. ‘Dat begrijp ik goed. Nederland is prachtig. Voor ons gaat er niks boven de duinen, het strand en de zee.’

‘Daar hopen wij de komende weken ook veel te zijn, toch Imke?’

Moeder kijkt Imke aan.

Imke schrikt. ‘Eh, waar moet ik zijn?’

Mathijs schatert het uit. ‘Nog niet helemaal wakker zeker?’

Imke vertrekt haar mond tot een dunne streep. Ze is allang wakker, ze had alleen haar gedachten niet bij het gesprek, maar bij een koffer. Ook als die man zich niet had voorgesteld, had ze gelijk geweten dat hij bij de mannenstem hoort van gister. Hij heeft de irritante gewoonte om aan het eind van elke zin wat omhoog te gaan met zijn stem. Af en toe klinkt het bijna alsof hij aan het zingen is.

‘Nou, binnenkort kletsen we wel weer eens verder’, groet Mathijs, en met een tik aan zijn hoed verdwijnt hij achter de heg.

Een uurtje later loopt Imke met Sifra naar de ruimte waar de knutselclub gehouden wordt. Het blijkt een grote, houten schuur te zijn die in allerlei vrolijke kleuren is geschilderd. Bij de ingang staat Faya vrolijk te zwaaien.

‘Ik hoopte al dat je zou langskomen. Blijf je helpen of lever je alleen je zusje af?’

‘Imke blijft de hele tijd bij mij’, zegt Sifra snel.

‘Dat weet ik nog niet, hoor’, zegt Imke haastig. ‘Maar ik blijf in ieder geval wel bij het begin.’

Faya laat zich door haar knieën zakken, zodat ze op gelijke hoogte komt met Sifra.

‘Je hebt geluk. We gaan vandaag een muziekinstrument maken. Heb je weleens op een instrument gespeeld?’

Sifra knikt enthousiast. ‘Ik speel elke dag op onze piano.’

Terwijl Faya verder kletst, kijkt Imke om zich heen. Er zijn al veel kinderen binnen. Sommigen doen een spelletje, anderen dansen mee met de muziek die uit een luidsprekertje komt. In het midden van de schuur staan een paar grote tafels waar een vrouw druk bezig is de laatste dingetjes klaar te leggen.

‘Is dat je moeder?’ vraagt Imke.

‘Nee, dat is Eline. Zij werkt hier ook. Ze is heel aardig.’

Sifra huppelt weg richting de tafels en zoekt vast een plekje.

‘Er zijn niet veel kinderen van mijn leeftijd, of wel?’

Faya lacht. ‘Die zijn er wel, maar komen niet naar de knutselclub. Vanmiddag wordt er een zeskamp georganiseerd, met allemaal toffe spellen. Ik denk dat er dan meer kinderen van onze leeftijd bij zijn. Help je mee om alvast wat limonade in te schenken?’

Nog voordat Imke kan antwoorden, heeft Faya zich al omgedraaid. Imke glimlacht. Ze mag Faya wel. Af en toe springt ze wat van de hak op de tak, maar daar is Imke zelf ook kampioen in, volgens haar vriendinnen.

Achter in de schuur blijkt nog een kamertje te zijn, met een klein keukentje erin. Faya trekt een keukenkastje open en pakt er twee stapels bekers uit.

‘Als jij hier alvast siroop in wilt doen, dan doe ik er water bij.’

Al snel zijn de bekers gevuld.

‘Is het leuk om op een camping te wonen?’ vraagt Imke nieuwsgierig.

‘Ik vind van wel’, zegt Faya. ‘In de winter is het hier soms wel erg rustig, en omdat de camping niet midden in het dorp ligt, moet ik wel altijd ver fietsen als ik bijvoorbeeld naar een vriendin ga of naar school moet, maar ’s zomers is het juist heel gezellig. Er is hier altijd wel iets te doen.’

‘Is het in de winter niet koud in jullie caravan?’

Faya proest het uit. ‘Gelukkig wonen we niet in een caravan, maar in een huis. Heb je toen jullie aankwamen het huis bij de slagboom gezien?’

Imke schudt haar hoofd. ‘Niet op gelet.’

‘Nou, als je de camping afgaat, moet je maar eens kijken. Het is een heel gewoon huis. Daar is niks bijzonders aan.’

Faya kijkt naar buiten.